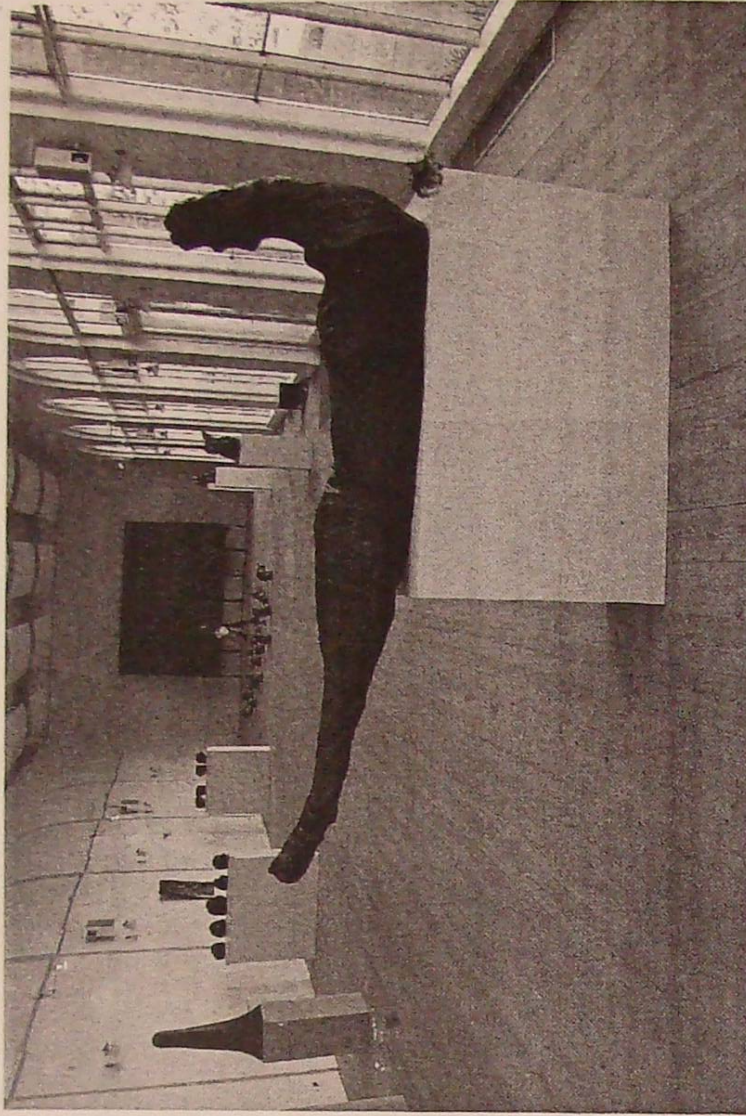
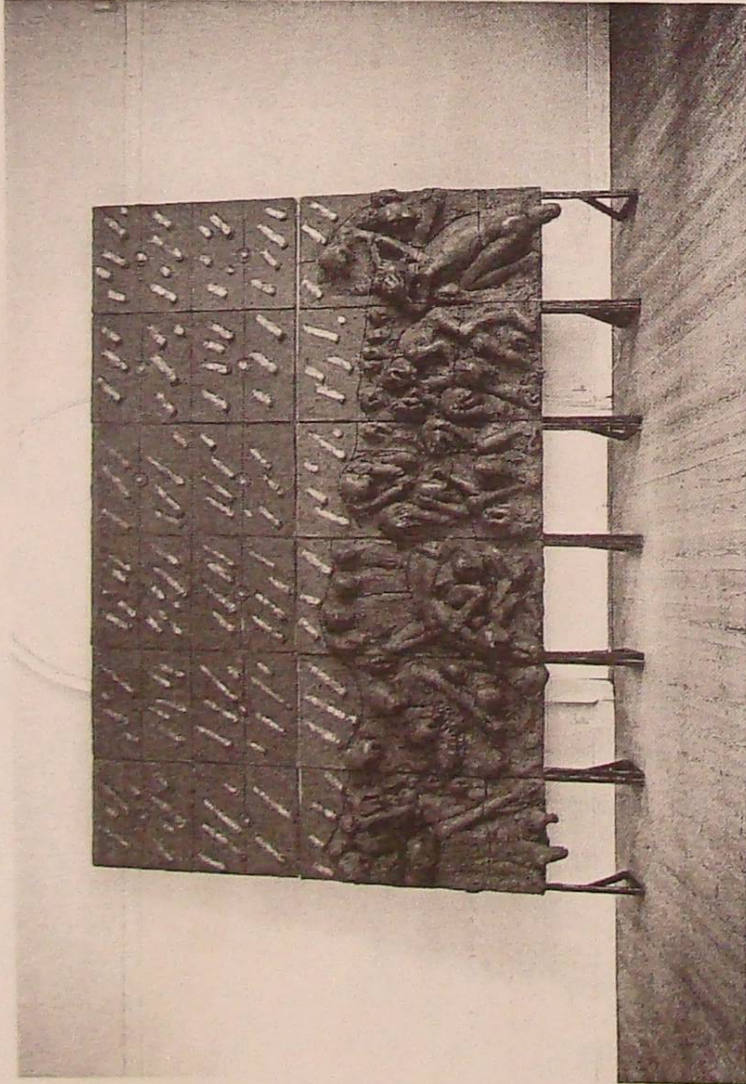

Frugtbart parforhold

Kunstnerparret Jørgen Haugen Sørensen og Eli. Benveniste udstiller nu også sammen, og deres første fælles udstilling lykkes smukt.

YIN OG YANG. Eli. Benveniste og Jørgen Haugen Sørensen danner par kunstnerisk og privat, og deres første fælles udstilling viser tydeligt fællesskab. Men også den forskellighed, der befrugter. Der er langt fra smerten i Haugen Sørensens relief 'Den underste himmel eller som at holde havet tilbage med en kost' til Eli. Benvenistis afrundede figurer. — Foto: Finn Frandsen

Skulptur

★★★★

Jørgen Haugen Sørensen & Elisabeth Benveniste. Skulpturer i Brøndsalen, Haveselskabets Have. Til 30. marts. De to kunstnere udstiller også værker i Politikens Forhal, Rådhuspladsen. Til 6. april, i anledning af Haugen Sørensens nye særskulptur fra Politikens Galleri.

UDSTILLINGER, hvor de to udstillere lever sammen som mand og kone, giver altid oplagt anledning til at undersøge retningen og omfanget af den kunstneriske påvirkning. Man kunne f.eks. forvente, at Jørgen Haugen Sørensen influerede kraftigt på Eli. Benvenistes arbejde. Ikke kun fordi de bor sammen, og heller ikke kun fordi de begge er billedhuggere, men måske især fordi han er den ældste, mest etablerede og mest

erfarne. Men sådanne instinktive forventninger bliver ikke bekræftet af parrets første fælles udstilling i Brøndsalen.

Ligheder er der nok af, begge arbejder klassisk moderne under indtryk af en organisk form.

Hvis de passer lige så godt sammen i privatlivet, som de passer sammen i Brøndsalen, bør de misundes. Men der er også forskelle, f.eks. i materialerne. Haugen Sørensen arbejder for tiden meget i ler, som han brænder ved høje temperaturer, mens Eli. Benveniste ud over leret også former i sten og fiberbeton. Og mens formen hos Haugen Sørensen kredser om mennesket og 'den menneskelige tilstand', ligger Eli. Benvenistes afsæt i dyreskulpturen, som hun be- arbejder i en fremadskridende proces mod stadig større abstraktion. Op til udstillingen har hun modelleret nogle skulpturer af

en hest op med næsten akademisk akkurat, sikkert for at lære formen så godt at kende, at hun kan flytte sig fra den – uden at den færdsels skulptur 'UNDR' bliver væsentlig mindre 'hest' af den grund.

FOR HAUGEN SØRENSEN er processen den modsatte. Som mange klassiske modernister, der er nået til skelsår og alder, har det menneskelige udtryk øget sin betydning i hans værk. Tidligere arbejdede han med formelle konfrontationer mellem materialer og former, der var konflikt i hans ting, men også et element af abstraktion. Men i et stort og betagende relief 'Den underste himmel eller som at holde havet tilbage med en kost' gør han sig nu åbenlyse bekymring om menneskeheden. Med størrelset klassisk inspiration – måske fra Rodins 'Hovedesport', måske fra

renæssancekunstneren Signorellis dommedagsscener, måske fra Michelangelo – har Haugen Sørensen iscenesat sin egen tids apokalypse og i brændt ler rejst en mur af forfulgte og forgræmmede mennesker, som hjem søges af himlens gyldne helvedesild. Man kan diskutere, om den dekorative himmel med de brede guldstænk, som udgør mere end halvdelen af relieffet, kan hamle op med sine ofre. Men det kan næppe diskuteres, at det ambitiøse værk tager sig ud som et hovedværk i Haugen Sørensens sene produktion.

Eli. Benveniste har ikke på samme måde som sin samlever smertens ekspressionisme som anliggende. Hun indrømmer at gå efter formen snarere end et konkret motiv og giver i sine skulpturer af smeltet glas lige frem et vist frirum til akutte tilfældigheder i den skabende

proces. Det, der frem for alt springer i øjnene i hendes afrundede figurer, er forskellene mellem proportionerne. Det er de glidende forskelle mellem f.eks. to ekstremiteter, der efter hendes mening kan give rum til en organisk skulptur.

Benveniste har trykt nogle ganske lærerige og tankevækkende kommentarer til sine skulpturer, hvor hun mellem andet reflekterer over, hvordan tidens dimension afspejles i oplevelsen af en figur. Men hun er ikke en af disse filosofiske billedhuggere, der søger at afbilde tankens forestillinger i tre dimensioner. For hendes formnemmelse for form er sikker på en meget klassisk måde. Det er næsten hendes største lighed med Haugen Sørensen.